

אריה נולד בעיירה קירנסי, פלך גרודנו, בביה מסורתי-לאומי, שבו שדרה רוח של אהבת-ישראל ואהבת-ציון. אמנם רבם של בני הדור הצעיר בקרב יהודי העיירה נטו אל ה"בונד" האנטיציוני, אולם הבן הבכור שבמשפחה, שהיה מפעילי המפלגה הציונית-סוציאליסטית "צעירי-ציון", השפיע בכוון זה גם על שאר בני המשפחה. אריה למד בבית-ספר עברי, אשר היה לו המשך טבעי לחינוכו שקיבל בבית חוריו.

כמשפחה של חלוצים-מגשימים עלו כולם לארץ. הבנים העלו את הוריהם, שהשחקו בקבוצת גבע, שבה ישבה כבר מקודם אחת הבנות כחברת הקבוצה. אריה הגיע לארץ לפני שלושים ושמונה שנה (מארס, 1931) בטרם מלאו לו 19 שנה. לאחר שהתארס כחודש ימים אצל אחותו בגבע, הוא הצטרף לקבוצת גשר, ועד מהרה השתלב בחיי המשק והחברה. תחילה עבד כעגלון בחצר, ובין השאר היה מוביל גם אוכל לחברים שעבדו בבנין בתחנת הכוח של רוסנברג בנהריים. וזאת לדעת: להיות עגלון היה בימים ההם תפקיד מן האחרים ביותר ולא כל אחד היה זוכה לכך ובמיוחד חבר צעיר וחדש.

לאחר מכן עבד גם הוא בנהריים, וכאשר נגמרו שם עבודות הבניה, צורף אריה, לפלוגת הבנין מחברי גשר שעבדו בחיפה בעבודות-חוץ, וביניהם: דוד נמרי (דודקה), מנחם גמורמאן, ישראל מהרש"ק ועוד. לא עבר זמן רב, ואריה נעשה אחד מעמודי התווך בקבוצת הבנין בדהמיה-אשדות-יעקב, ובצדק נאמר בדברי ההספד על יד קברו היענן, שהוא היה מראשוני הבונים של בית-אשדות.

איש ההגנה היה אריה מראשית הצטרפותו לקיבוץ ומילא בארגון תפקידים אחרים בפיקוד ובהדרכה, וזימי המאורעות 1936-1939 היה פעיל בפלוגות-וינגייט. אחרי מלחמת העולם השנייה הוטלה עליו מטעם מוסדות הישוב שליחות למחנות העקורים באירופה, שם פעל בהדרכה מטעם ההגנה וכן בארגון עליה ב' לארץ. לא היה זה דבר קל ופשוט להמצא הרחק מהבית ומהמשפחה, כאשר שלוש ילדיו היו עדיין קטנים.

עם פרוץ מלחמת השחרור חוזר אריה לארץ ונכנס לשורות הלוחמים בצה"ל. בדרגת רב-סרן הוא שימש כסגן מפקד גדוד "ברק", פעל בעמק-הירדן, אחרי-כן בבאר-יעקב והשתתף בכיבוש אילת. בניה והגנה היו תחומי פעילותו העיקריים, נוסף על התפקידים שהיה ממלא במשק, כגון - מרכז קניות, מרכז עבודה וחבר מזכירות. פעילות כללית בישוב, בחנועה ובמדינה היתה משולבת בחייו של אריה, באורח טבעי, בפעילותו בביתו, באשדות. ובזמן שהיה ממלא תפקידים בחוץ, היה דואג תמיד לענייני בית אשדות.

שנים אחדות שימש כמפקד גוש עמק-הירדן מטעם הצבא, ואחרי מבצע קדש היה סגן מושל עזה. כאיש הבנין נקרא מטעם מזכירות האיחוד לעבד במחלקת הבניה של האיחוד ומילא תפקידו זה בנאמנות, במסירות ובהצלחה, תוך דאגה מתמדת, כאמור, גם לענייני ביחו - אשדות-יעקב. אחרי מלחמת ששת הימים נשלח שוב לעזה, והפעם כנציג המוסדות לשיווק חמרים.

מאז נעשנו מטרה קבועה ומתמדת להפגזות האוייב, נכנס אריה ראשו ורובו לענין סידור המקלטים במשקנו ופעל רבות וגדולות בתחום זה ועזר בכך גם למשקי הסביבה.

להשלמת החיבור על פעילותו הרבה והרב-צדדית של אריה, מן הראוי לציין עוד את פעולתו בתחום הבמאות. שהיתה לו לתחביב עוד מימי נעוריו בעיירתו. הוא המשיך בכך בחיי הקיבוץ והיה מכין הצגות ומסיבות חתונה ושאר שמחות במשק, כגון - הצגות ילדים בבית-הספר וכו'. נוסף על כך היה אריה חובב-ספר והירבה לקרוא.

לפני כשנתיים חלה פתאם ואף על פי כן המשיך לתת דעתו על ענייני הבניה ושאר ענייני המשק והחברה. בהחנהגותו גילה גבורה נפשית עילאית, ועד יומו האחרון לא חדל להתעניין בנעשה בבית-אשדות, במשק ובחברה. כשחברו הוותיק בעבודה בתחום הבנין ביקר אצלו בבית-

החולים ימים אחדים לפני מותו, שאל אריה אותו, איך מתקדמת בניית חדר-האכל.

עם מותו של אריה הלך מאיתנו חבר יקר, רב-פעלים ורב-מעש. רק בחנוכה השתא היה מגיע לגיל 58. בטרם עת נסתלק, ונפגם הנוף החברתי באשדות-יעקב.